

Arrest

nr. 118 774 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 juni 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 27 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANTOMME, die *loco* advocaat K. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op 15 september 2009 legden verzoeker en mevrouw I.L. van Belgische nationaliteit, een verklaring tot wettelijke samenwoning af.

Op 1 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot verkrijgen van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Op 4 januari 2010 weigerde de burgemeester van de stad Sint-Niklaas de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, en tevens werd een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 43 342 van 17 mei 2010 verwierp de Raad dit beroep.

Op 27 oktober 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Op 13 april 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 december 2011 werd de wettelijke samenwoning beëindigd.

Op 19 december 2011 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 8 januari 2013 richtte de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich tot de burgemeester van de stad Antwerpen met de vraag om zo snel mogelijk een uitgebreid relatieverslag over te maken en de documenten aangaande het socio-economisch onderzoek vervat in artikel 42ter, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en aangaande artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet over te maken aan verzoeker. Deze vragen werden op 18 februari 2013 aan verzoeker betekend.

Op 10 februari 2013 werd een negatief samenwoningverslag opgesteld.

Op 13 februari 2013 stuurde de stad Antwerpen eveneens een brief met het verzoek bepaalde stukken voor te leggen in het kader van het socio-economisch onderzoek, zonder vermelding van termijn om de stukken over te maken.

Op 3 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel, 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoningverslag dd. 10.02.2013, opgesteld door de politie van Antwerpen blijkt dat enkel de ex- partner van betrokkene (L. I.) op het adres [...] woont.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning sedert 08.12.2011 éézijdig werd stopgezet en dat betrokkene sedert 19.12.2011 alleenstaand en van ambtswege afgevoerd is.

Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die zijn sociale en economische integratie in België aantonen zoals vereist in artikel 42quater, § 1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene ondertekende deze uitnodiging op 18.02.2013 en kreeg tijd tot 18.03.2013 om de documenten voor te leggen.

Aangezien betrokkene ervoor gekozen heeft om tot op heden niet in te gaan op deze uitnodiging en niets voorgelegd heeft, kan geen verder onderzoek gevoerd worden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Artikel 7, § 1,2°: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in de synthesememorie in zijn eerste middel de schending aan van artikel 42quater, § 1, lid 3 van de vreemdelingenwet *juncto* het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Doordat het bestuur in eerste instantie welhaast een jaar wacht enig nieuws te laten aan verzoeker, en hem vervolgens slechts 1 maand de tijd geeft om, gelet op de verstreken periode, de nodige documenten over te leggen, terwijl verzoeker reeds in het voorjaar van 2012 spontaan loonbrieven overmaakte aan het bestuur.

Art. 42quater § 1 lid 3 van de vreemdelingenwet stelt: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het is duidelijk dat verwerende partij nagelaten heeft deze humanitaire elementen zoals opgesomd in art. 42quater § 1 lid 3 Vw. terdege en vooral tijdig te onderzoeken, minstens is het onredelijk verzoeker in eerste instantie welhaast een jaar in het ongewisse te laten nadat hij spontaan documenten overmaakte om vervolgens van hem te eisen dat hij binnen een termijn van 1 maand de nodige documenten dient over te leggen. Verzoeker is zich overigens niet bewust van deze verplichting nu hij een ander document kreeg overhandigd (stuk 2)

Niet voor betwisting vatbaar (en niet betwist door verweerder) is het feit dat verzoeker in het voorjaar van 2012 bijkomende documenten dienstig voor de beoordeling krachtens art. 42quater §1 lid 3 Vw (zie stuk 2) heeft overgemaakt aan verweerder.

Vervolgens duurde het tot quasi midden februari 2013 alvorens er vanwege het bestuur een bericht volgde aan verzoeker.

Zulks maakt onmiskenbaar een schending van het redelijkheidsbeginsel uit wegens overschrijding van de redelijke termijn, a fortiori in de wetenschap dat verzoeker reeds documenten had overgemaakt aan het vreemdelingenloket in het voorjaar van 2012 (stuk 2).

Art. 42quater § 1 lid 3 Vw. bevat zonnklaar geen tijdsbepaling. Het is kennelijk onredelijk verzoeker slechts een maand de tijd te geven documenten inzake zijn economische en sociale situatie over te brengen, na hem eerst ruim tien maanden in het ongewisse te laten nadat hij spontaan documenten afgaf aan het stedelijk vreemdelingenloket. Tussen de afname van zijn verblijfskaart en het verzoek tot bijkomende documenten verstreken maar liefst 14 maanden. Dit kan bezwaarlijk een toonbeeld van behoorlijk bestuur genoemd worden.

De bestreden beslissing inhoudende bevel tot het verlaten van het grondgebied staat ook niet in verhouding tot de evt. nalatigheid in hoofde van verzoeker.

In dat verband is het uitnodigingsschrijven uitgaande van de stad Antwerpen op zijn minst verwarringstichtend (stuk 3). Hierin is namelijk geen termijn opgenomen binnen dewelke de vermelde documenten kunnen worden binnengebracht.

Verzoeker werd, blijkens de bestreden beslissing, een maand de tijd gegeven om een aantal bijkomende gegevens over te maken. Omwille van het feit dat verzoeker dit naliet werd de bestreden beslissing bij wijze van sanctie (bevel) genomen.

Verzoeker is er zich niet bewust van een document ondertekend te hebben (blijkens de bestreden beslissing daterende van 18.02.13, i.e. vijf dagen na de uitnodigingsbrief) waarin hem slechts 1 maand de tijd gelaten werd de nodige bijkomende documenten over te leggen. Hij is voortgegaan op het document van 13.02. 13 waarin geen termijn is opgenomen (stuk 3).

Verzoeker was zich, voortgaande op het stuk 3, niet bewust van de tijdsbepaling bij deze bijkomende vragen/documenten en wachtte in wezen verder nieuws af. Mocht verzoeker een rappelschrijven

ontvangen hebben, in plaats van meteen een bevel om het grondgebied te verlaten, had hij de gevraagde documenten überhaupt kunnen voorbrengen.

Verzoeker heeft alle documenten in de maanden welke daarop volgden verzameld. In juli 2013 heeft hij ze afgegeven op het kantoor van zijn raadsman, tijdens diens jaarlijkse vakantie. Om ieder misverstand hieromtrent te vermijden, voegt verzoeker deze documenten in verkleinde weergave als een bijkomend stuk 4. Op dat moment was de bestreden beslissing evenwel reeds genomen.

Het is hoe dan ook kennelijk onredelijk van verzoeker een grote diligentie te verwachten dan dat het bestuur zelf aan de dag legt. Men heeft verzoeker in een eerste fase - en zulks zonder enige reden - onredelijk lang in het ongewisse gelaten nadat hij een eerste reeks documenten had af- geven aan het stedelijk loket. Maanden later (bijna een jaar) geeft men hem 1 maand de tijd om documenten ter staving te voegen - terwijl zulks allerm minst bleek uit een aanvankelijk schrijven uitgaande van de stad Antwerpen.

Wanneer verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt (p.4) dat het op basis van de documenten overgemaakt op 2.04.12 onmogelijk was "op heden" (bedoeld wordt: op het moment van de bestreden beslissing) te oordelen omtrent het al of niet voldoen aan de humanitaire redenen vermeld in art. 42quater van de Vreemdelingenwet, is het duidelijk dat verwerende partij deze onmogelijkheid zelf gecreëerd heeft. Verzoeker kan hiervan niet het slachtoffer zijn.

De bestreden beslissing schendt het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel."

Verzoeker meent dat artikel 42quater, § 1, lid 3 van de vreemdelingenwet en het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden zijn omdat verweerder in eerste instantie ongeveer een jaar wacht enig nieuws te laten aan verzoeker, en hem vervolgens slechts 1 maand de tijd geeft om de nodige documenten over te leggen, terwijl verzoeker reeds in het voorjaar van 2012 spontaan loonbrieven overmaakte aan het bestuur. Hij meent tevens dat de redelijke termijn geschonden is en voert aan dat hij zich er niet van bewust was de documenten die betekend zijn op 18 februari 2013, ondertekend te hebben.

Artikel 42quater, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Het evenredigheidsbeginsel is een vorm van het redelijkheidsbeginsel, wat inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker er door ondergaat. Het wettigheidstoezicht laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet, noch toont hij aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn. Het blijkt immers dat de wettelijke samenwoning effectief werd stopgezet, dat verzoeker uitgenodigd werd documenten bij te brengen die de sociale en economische integratie in België aantonen en dat hij niet binnen de termijn van dertig dagen vóór de bestreden beslissing gereageerd heeft op het schrijven dat in het kader van dit socio-economisch onderzoek aan hem werd betekend op 18 februari 2013. Verzoeker voert aan dat het onredelijk is hem, nadat hij spontaan loonfiches had overgemaakt, eerst iets meer dan een jaar in het ongewisse te laten om dan, binnen de maand, het voorleggen van de nodige stukken te eisen. Hij wijst erop dat er 14 maanden verstreken tussen de afname van zijn verblijfskaart en het verzoek tot bijkomende documenten. Hij meent dat verweerder een rappelschrijven had mogen sturen van de brief, betekend op 18 februari 2013 en dat verweerder zelf de onmogelijkheid zou gecreëerd hebben om de humanitaire redenen van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet te onderzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad op 18 februari 2013 zowel het stuk aangaande het socio-economisch onderzoek vervat in artikel 42ter, § 1, alinea 4 van de vreemdelingenwet, als het stuk aangaande het onderzoek in het kader van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet heeft ondertekend. Het feit dat verzoeker zich dit thans niet meer herinnert of dat de stad Antwerpen kort voordien in het kader van artikel 42ter een gelijkaardige brief zonder termijn heeft verstuurd, doet hieraan geen afbreuk. Het komt aan verzoeker toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om binnen de termijn gevraagd door verweerder de nuttige stukken voor te leggen.

Bovendien heeft verzoeker geen enkel belang bij het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn. Verzoeker heeft de hele tijd verder in het Rijk kunnen verblijven, hetgeen hij uiteindelijk beoogt. Verzoeker heeft dan ook geen enkel nadeel ondervonden. Verder blijkt uit de feitelijke omstandigheden dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Aldus is de reden voor het toekennen van zijn verblijf vervallen. Tevens blijkt zeer duidelijk dat verzoeker nagelaten heeft de voorgelegde bewijzen binnen te brengen en aldus was verweerder niet bij machte om verzoeker zijn verblijf verder te laten bestaan.

Voorts wijst de Raad er op dat een eventueel gebrek aan het vermelden van een termijn in het eerste schrijven door de stad Antwerpen, gevolgd is door een tweede schrijven met duidelijke termijn. Het nalaten van de stad Antwerpen om een termijn in het eerste stuk te vermelden, kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Het aannemen van een afwachtende houding, voortvloeiend uit dit eerste schrijven, kan niet verschonen dat verzoeker niet op de op 18 februari 2013 ondertekende brief heeft geantwoord. Er is geenszins vereist dat verweerder een rappelschrijven had moeten richten aan verzoeker, noch kan de Raad volgen dat verweerder zelf de onmogelijkheid zou gecreëerd hebben met de humanitaire elementen rekening te houden. Verzoeker gaat hier voorbij aan het feit dat hij wel degelijk de brieven betekend op 18 februari 2013 heeft ondertekend en dat de bestreden beslissing pas werd genomen op 3 juni 2013. Dit houdt in dat verzoeker ook na het verstrijken van de door hem te kort bevonden termijn van 1 maand, heeft nagelaten in de daaropvolgende twee maanden de gevraagde stukken over te maken. In zoverre verzoeker stelt dat artikel 42^{quater}, § 1, lid 3 van de vreemdelingenwet niet in een termijn voorziet, is dat inderdaad zo, doch zulks houdt niet in dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om een termijn op te leggen aan verzoeker om bepaalde stukken binnen te brengen, noch is het kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij de nodige zorgvuldigheid aan de dag legt om de stukken binnen deze termijn in te dienen of minstens laat weten dat hij meer tijd nodig heeft om de nodige stukken binnen te brengen. Hierbij dient opgemerkt dat verzoeker hoe dan ook geen stukken heeft binnengebracht, noch enige opmerking hieromtrent heeft geformuleerd naar het bestuur aangaande de eventuele onmogelijkheid om deze stukken binnen de gevraagde termijn in te dienen. Er werd hem 18 februari 2013 gevraagd om binnen de maand stukken binnen te brengen, evenwel blijkt dat verzoeker op 3 juni 2013, datum van de bestreden beslissing, nog steeds geen stukken had overgemaakt. Het is pas bij zijn beroep voor de Raad dat verzoeker gewag maakt van het feit dat hij over nuttige stukken beschikt en een uitleg probeert te verschaffen waarom hij nu pas stukken aanbrengt.

In zoverre verzoeker verwijst naar loonbrieven die hij spontaan heeft binnengebracht, wijst de Raad er op dat zulks verzoeker niet ontslaat van de verplichting om de gevraagde stukken binnen te brengen. Zo had verzoeker bv. in een schrijven kunnen verwijzen naar eerder binnengebrachte stukken. Verzoeker kan het niet aan verweerder overlaten om zelf op zoek te gaan naar bewijzen. Hij kan zijn eigen nalatigheid niet afwentelen op verweerder. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat deze loonbrieven werden binnengebracht naar aanleiding van het gegeven dat verzoeker ambtelijk werd geschrapt op 19 december 2011. De wettelijke samenwoning was stopgezet op 8 december 2011 en het was niet duidelijk waar verzoeker thans verbleef. Op 28 februari 2012 diende verzoeker zich aan voor een herinschrijving in de gemeente en in dit opzicht bracht hij de loonbrieven bij, om zo aan te tonen dat hij de hele tijd aanwezig was geweest in België. Deze stukken werden dus geenszins binnengebracht naar aanleiding van een socio-economisch onderzoek gevoerd door verweerder. Zo hij meent nu over voldoende gegevens te beschikken om een verblijf op andere gronden dan samenwoonst te verkrijgen, dan staat het hem vrij om overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen een aanvraag in die zin in te dienen.

De Raad meent dan ook niet dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen zou ontbreken, noch dat het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding zou staan tot het nadeel dat verzoeker er door ondergaat.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1, lid 3 van de vreemdelingenwet, het evenredigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Het tweede middel van verzoeker bestaat uit de schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel (algemene rechtsbeginselen), doordat de bestreden beslissing voorhoudt dat de voormalige partner van verzoeker alleen ingeschreven zou zijn in de Handelstraat 66 te Antwerpen, terwijl deze partner nooit op dat adres verbleven heeft, maar integendeel verzoeker zelf alvorens zijn intrek te nemen op het adres aangegeven in onderhavig verzoek.

Naast het redelijkheidsbeginsel, verzet het zorgvuldigheidsbeginsel zich evenzeer tegen de thans bestreden beslissing. Conform de rechtspraak van uw Raad legt het zorgvuldigheidsbeginsel "aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.”

I. L., ex-partner van verzoeker, heeft nooit in de H. te A. gewoond, de bestreden beslissing is onzorgvuldig genomen. Het is verzoeker welke, na het beëindigen van de samenwoning, noodgedwongen diende te verhuizen en alzo in A., H. aanbelandde, zulks zonder I. L. De bestreden beslissing strijdt dan ook met de aangehaalde bepalingen.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt verzoeker terecht op dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt inderdaad in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals verweerder in de nota opmerkt, staat echter inderdaad op het verslag van samenwoonst of van gezamenlijke vestiging vermeld dat mevrouw I.L. woonachtig is te H. nr. x te A. Verweerder kon er dus in redelijkheid van uitgaan dat zij daar effectief woonachtig was en dit element kan niet wijzen op een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing.

Zelfs indien dit adres toch foutief zou zijn, dan noch neemt dit niet weg dat deze eventuele materiële misslag er niet aan in de weg staat dat verzoeker en deze dame niet langer gezamenlijk gevestigd zijn en een einde werd gesteld aan hun wettelijke samenwoning. Dit blijft onbetwist door de partijen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Daar verzoeker de in dit tweede middel aangevoerde schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel niet op andere wijze toelicht, kan ook geen schending van deze beginselen van behoorlijk bestuur worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU